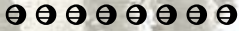

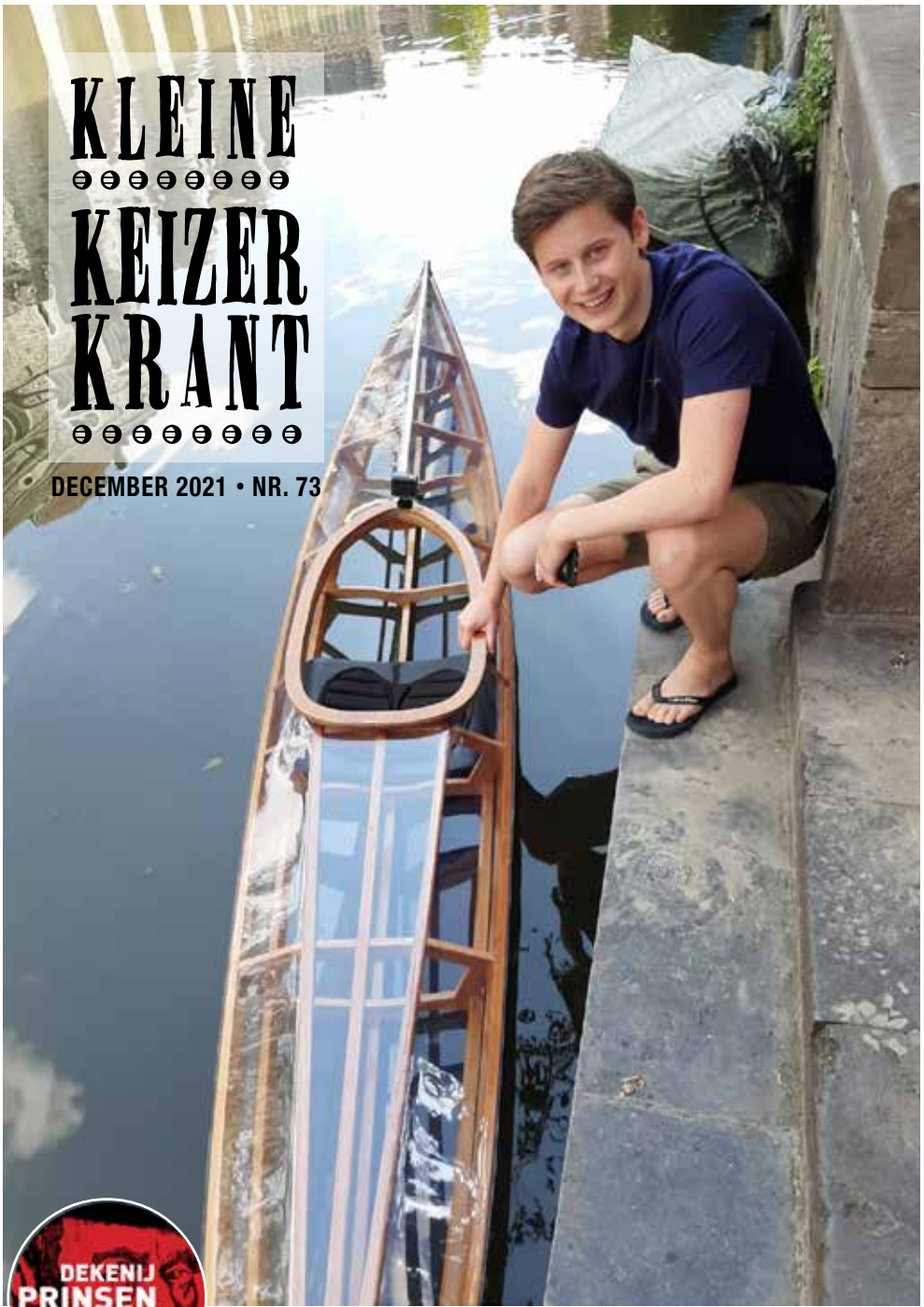
KLEINE

**KEIZER
KRANT**

DECEMBER 2021 • NR. 73

WELKOM IN DE WAANZINNIGE WIJZE WERELD VAN HET PRINSENHOF

INHOUD

Editoriaal p. 3

Bij de nieuwe burenen p. 5

Brief aan mijn huis (deel 1) p. 7

Burenbabbel p. 10

Zelfportret van Rita Godyns & René De Herdt

De postkoetsen van Gent p. 14

't Komeerke p. 17

Gedicht p. 18

De toekomst van het verleden, een impressie p. 19

Een doorzichtige kajak in pvc p. 21

De boekentips van Andreas p. 24

Coronaconcerten p. 27

Bij de burenen p. 31

Overlijdens, geboortes, nieuwe bewoners

De kleine keizer p. 32

Contacten p. 42

Colofon p. 43

foto Patrick Cohen

EDITORIAAL

Beste burenen van de mooiste wijk van Gent

Al die positieve reacties op vorig krantje, dank je wel! Wat een fijne stimulans voor de redactie.

Ondertussen konden we al wat nieuwe buurtactiviteiten ondernemen, gelukkig maar.

Heel wat mooie spullen vonden een nieuwe thuis in de buurt dankzij het weggeefevent.

Eva De Roovere schitterde vocaal in de tuin van de Karmelieten, de 3D-wandelingen waren in een mum van tijd volgeboekt en het concert van Les Amis in de tuin van het buurthuis bracht ons in zuiderse sferen.

Op Halloween waren jullie heel genereus met snoepgoed voor de meer dan 30 deelnemende kinderen.

Op onze website www.prinsenhof-gent.be vind je foto's van de meeste activiteiten. (Klik op het "bergen"-icoontje bij de activiteit in het archief.)

Wist je trouwens dat je in het tabblad "De wijk" maar liefst 10 bladzijden vindt over de geschiedenis in onze buurt? Jaak Van Vooren neemt je er op sleeptouw langs onze straten en pleinen.

Wees er maar zeker van dat je er dingen leest die je nog niet wist. Het helpt bovendien om de oude foto's te kaderen die je ongetwijfeld op de vele ruiten in het Prinsenhof zag. Dank aan ieder die daaraan bijdroeg!

We verwelkomen ook een nieuwe wijkinspecteur. Achterin vind je haar contactgegevens en voor volgend nummer hopen we met haar een interview te versieren.

Je hebt ongetwijfeld vernomen dat we alle buurtactiviteiten stopzetten tot zolang het weer veilig kan maar je mag erop rekenen dat we er in 2022 terug zullen staan. Samen!

Veel leesplezier met deze Kleine Keizerkrant en alvast een fijn eindejaar gewenst.

Jullie deken
Katia Vandendriessche

BIJ DE NIEUWE BUREN

Eind juli 2021 kwamen Arina en Timo Van Laere samen met hun mama Mascha Litsova in de Sanderswal wonen. Ja, de mama is Russisch en woont en werkt reeds vijftien jaar in België. Nog een huisgenoot is hun hond Diva.

Het is de elfjarige Arina die ons te woord staat. Ze zit in het zesde leerjaar op Sint-Bavo.

Arina is geboren in België en is al een zestal keer op bezoek geweest bij haar oma en opa in Rusland. Die wonen in Saratov, een vrij grote stad en een heel eind weg van Moskou.

Arina kent slechts een paar woorden Russisch maar kan haar grootouders wel een beetje verstaan. Het grootste verschil met Rusland vindt ze de winkels. Daar heb je blijkbaar enorm grote winkelcentra gekoppeld aan een ijspiste en allerlei andere soorten van vermaak. Aparte winkels zoals een bakker of een slager zijn daar moeilijk te vinden.

En volgens de mama heb je in Rusland enkel de Russische taal nodig: werk, televisie, ... alles is in de landstaal.

Arina woont super graag in Gent. Ze woonde al in Berlare en in Gent in de graantjeswijk (Gerststraat, Tarwestraat, ...) en nu dus in de Sanderswal, een rustige straat in het Prinsenhof.

En dan de hond Diva. Het beestje kwam bij hen terecht via de stichting 'Dierenrecht'. In een vorig leven werd de hond verwaarloosd en kan daarom moeilijk alleen zijn, wat dan resulteert in een aanhoudend geblaf.

Dit gaf aanleiding tot klachten van verschillende burens. Gelukkig is dit ondertussen opgelost door meer thuiswerk en het dragen van een muilband. Een fijn verblijf gewenst in het Prinsenhof!

Riet Wille

BRIEF AAN MIJN HUIS (DEEL 1)

Het Prinsenhof is historisch gezien een belangrijke plek. Ik overdrijf niet.

In de oertijd was dat hier een gedifferentieerd landschap van bossen, graslanden, moerassen, natte gronden en zandheuvels.

Hier liepen mammoeten, oerossen, sabeltandtijgers, wolven en lynxen rond. In de bomen zaten de geëvolueerde gevederde kozijntjes van de iguanodons, de obese ral en de oranje tsjeefkens, neffest de geelzwarte blauwvoeten en ander ongedierte. Academici verschillen nog steeds fervent van mening over deze vogelfamilies. Dan kwam de mens in al zijn verschillende stadia van de evolutie.

Tot de 11de, 12de eeuw was het hier een moerassig gebied dat deel uitmaakte van de uitgestrekte Wondelgemse meersen. De Burgstrate werd toen vanaf de Onthoofdingsbrug aangelegd als een dam of knuppelweg door de meerschen. Tot het begin van de 15de eeuw was hier van gebouwen nog niet veel te zien. Tijdens de vroege middeleeuwen waren de meeste huizekens van hout met uitzondering van de 'stenen' die van steen gebouwd waren. Logisch. Regelmatig brandde een wijk volledig af. De inwoners waren bij wet verplicht een iemer in huis te hebben om desgevallend te helpen blussen. Toen dat geblus hun de strot begon uit te hangen, zijn ze de stad volledig beginnen verstenen. Dat staat in de gevels gebeiteld.

Ik ga enkele eeuwen en encyclopedie vol historische en wetenschappelijke gegevens overslaan anders zijn we hier morgen nog bezig.

Ik zal mij beperken tot één sector van de wijk Prinsenhof, de Jan Botermanstraat en het huus met den torre waar ik nu woon.

Waar nu mijn huis staat (nummer 4) stond een rij met zeven 'cameren'. Dat waren éenkamerwoningen voor volledige families waar alles gebeurde wat moest: eten, wassen, kaarten, slapen, voor het nageslacht zorgen, you name it. Hier wat verder aan de Bonifantenstrate lag de bolbaan van de familie Boterman (Vanden Braembussche) en hier achter mijn huis in de binnenkern lag den Botermanslochtijnc waar legumen en kruiden wierden geteeld om op de markt te verkopen in de kuipe van Gent just over de brug van de Lieve in de buurt van 't Gravenkasteel. Een van de weinige bouwsels in de buurt van

het Prinsenhofkasteelke (of het Hof ter Walle) was het Dondersteen dat in de huidige Abrahamstraat stond en waarvan de lochtijnc en onze poort hier den achterkant vormden (sortie de secours). Daar is geen letter van gelogen.

Overall waren kloosters, kerken en begijnhoven gebouwd in Gent.

De 60.000 inwoners waren met handen en voeten aan keizer en kerke gebonden maar al vroeg in de 16de eeuw begonnen de Gentenirs ulder stekels op te zetten tegen Keizer Karel en begon de lokroep van het protestantisme op termijn wel enig effect te krijgen. Een reactie bleef niet uit en de Carolijnse concessie strafte de Gentenirs genadeloos. De eerste slachtoffers van het protestantisme waren de Anabaptisten. Die werden in nen oranjen boezelare onthoofd op 't Veerleplein of op de Vrijdagsmarkt waar de vrome mensen een venster konden huren om de executies bij te wonen.

Een gigantische volksverhuizing naar Engeland en Duitsland maar vooral naar het Noorden over de Schelde naar Middelburg, Delft, Leiden, Amsterdam en vooral Haarlem kwam op gang. Veel vluchtelingen haalden den overkant van de Schelde of de Noordzee niet in hun gammele schuitjes en verdronken jammerlijk. Dat kreeg toen veel aandacht in het nieuws. Op een gegeven moment bestond de helft van Haarlem uit gevluchte Vlamingen. Daardoor begon die stad opnieuw te floreren en na de aanvankelijke strubbelingen tussen de verschillende godsdienstige strekkingen werd godsdienstvrede vanzelfsprekend.

Hier in het Botermansstraetkin kwam Schuerkin preken. Dat was de bijnaam van Nicaise Van der Schuere, een Gents Calvinistisch predikant en schrijver, die theologie gestudeerd had in Frankrijk en zich als wijnmarchand gevestigd had in de Lange Munte. Zijne nonkel langs moederszijde, de katholieke Jacques Hugaert dreef publiekelijk de spot met hem. In 1567 werden er plakaten uitgehangen aan Sint-Baafs, Sint-Michiels en Sint-Jacobs met de namen van 100 burgers die voor het tribunaal van de hertog van Alva moesten verschijnen maar Schuerkin was met de veerboot naar Engeland gevlucht. Hij was een van de gelukkigen die aan een wrede, publieke terechtstelling kon ontsnappen.

Ten tijde van de contrareformatie stonden langs alle uitvalswegen van de stad galgen en raderen behangen met de geschonden lijken van al wie niet naar de paapse pijpen wilde dansen. The killing wheels. De chroniqueur Marx van Vaernewijck heeft dat allemaal in zijn beste Frans neergepend in 'Van die beroerlicke tijden'. Het staat voor immer te boek.

Ons huis was eigendom van douairière Appolonia Arents, een ouw wijveke dat een verstandshuwelijk sloot met Philippe Ignatius Van Hoobrouck, de stadsontvanger van Gent. Dat was destijds, na de burgemeester, de belangrijkste functie van de stad. Hij was heer van Rijhaeghe, Asper, Zingem, Axelwalle en Truf. Truf is de enige plek die ik niet op oude kaarten heb teruggevonden.

Hij liet een onderaardse gang graven tussen dit huis en het Gravenkasteel. Mannen die met geld omgaan, moeten voor het geval altijd nen evacuatiweg hebben. Veel zwart geld uit de schemerzone van de grijze Gentse economie is door die gang gepasseerd tot het moment dat die dingen niet meer bestraft wierden en bovengronds open en bloot werden bedisseld. Couckenbak! Na het overlijden van de douairière heeft Van Hoobrouck Rijhaeghe, Asper, Zingem en Axelwalle nog verloren bij het teerlingen. Truf mocht hij houden omdat niemand het wou. Hij werd uiteindelijk gedood in een duel door een man met een tulband die hij voor mietje had uitgemaakt. Si non è vero, è ben trovato.

In volgend Klein Karelke lees je deel 2.

Daan Hugaert

BURENBABEL

**Twee recente bewoners van de prinsenhofwijk stellen zich voor:
Rita Godyns en René De Herdt**

Hoofdstuk 1: René en Rita

We komen uit vrij verschillende achtergronden: René is opgegroeid in Ekeren, bij Antwerpen, in een heel kinderrijk gezin; Rita is geboren en getogen in Les-sines, Henegouwen.

In Gent hebben we elkaar leren kennen. We waren pas afgestudeerd aan de toenmalige Rijksuniversiteit, René als historicus, Rita, zoals het hoort, als romaniste.

In Gent zijn we onze professionele carrière begonnen en hebben die verder uitgebouwd. We zijn gehuwd in 1973 en hebben ons, na een kort intermezzo in Geraardsbergen, in Merelbeke bij Gent genesteld, op de grens van Schelde-rode. Elisabeth, onze eerste dochter, is bijgevolg in Geraardsbergen geboren en Veerle wat later in Gent.

Ruim veertig jaar lang woonden we daar in een aangename, landelijke omgeving. Al naargelang de weersomstandigheden pendelden we vrijwel dagelijks met fiets, bus of auto naar de Arteveldestad.

Het voelde heel normaal aan om, wanneer de kinderen het huis uit waren en na ons pensioen, te gaan wonen in de stad die ons verbonden heeft, die ons zo vertrouwd is, waar we veel van houden. In februari 2019 zijn we dan ook komen wonen in de Sint-Widostraat.

Hoofdstuk 2: René

De prinsenhofwijk was geen onbekende voor mij. Afgestudeerd onder promotor prof. dr. Adriaan Verhulst (over hem, lees *De opgang* van auteur Stefan Hertmans), gaf ik even als interimaris les aan de Stedelijke Academie voor Schone kunsten. Eerder toevallig verzeilde ik in 1971 in het Gentse Stadsarchief, indertijd gevestigd in de 17de-eeuwse Berg van Barmhartigheid, in de Abrahamstraat. De toenmalige Gentse burgemeester Gerard Van den Daele, die de Gentse haven wilde promoten, had aan stadsarchivaris dr. Johan Decavele gevraagd een boek te schrijven over de geschiedenis van de Gentse haven. Ik werd bij deze opdracht ingeschakeld en verdiepte mij toen onder meer in het verleden van de Lieve en Lievekaai. Het imposante boek: *Gent op de wateren en naar de zee* werd gepubliceerd in 1976.

foto Patrick Cothen

Mijn band met het Prinsenhof werd nog sterker toen het stadsbestuur de tijd rijp achtte om aandacht te schenken aan het industrieel erfgoed van Gent. De befaamde 'Mule Jenny', de spinmachine van Lieven Bauwens, werd in die tijd in onderdelen naar het Gravensteen teruggebracht van een bruikleen. Ik kreeg de opdracht de machine in ere te herstellen en een nieuw museum uit te bouwen. De gerenoveerde machine kreeg een onderkomen en werd tentoongesteld in de voorplaats van het huis Gewad 13 (heden Sociaal-Medisch Huis). De eerste vorm van museumwerking was het organiseren van bezoeken aan *de Mule Jenny* gevolgd door een geleide wandeling langsheen het industrieel erfgoed van Gent. Voor de vestiging van het definitieve museum stelde het stadsbestuur toen de voormalige fabriek Georges en Max Van Acker, aan Bachtenwalle, in het vooruitzicht. Een volgend stadsbestuur had echter andere plannen met die oude textiel fabriek en maakte er plaats voor woningen en het toeristisch centrum *Vizit*. Uiteindelijk werd met de fabriek Desmet-Guequier aan de Minnemeers een geschikt gebouw gevonden dat, na renovatie, kon worden omgevormd tot het Museum voor Industriële Archeologie en Textiel (*MIAT*, heden Industriemuseum). De collectie was intussen indrukwekkend geworden: de zoektocht naar steeds grotere en betere opslagplaatsen en de verhuis van soms indrukwekkende zware machines vergden veel energie maar het aantal medewerkers groeide ook en gedurende ruim 30 jaren kon ik, als

museumdirecteur, mijn visie over de verschillende industriële revoluties en de impact ervan op onze samenleving in Gent, Vlaanderen, België en West-Europa uitwerken en illustreren in verschillende opstellingen, talrijke tentoonstellingen en vele publicaties.

Naast de vele tientallen activiteiten in verband met het industrieel verleden, ging mijn aandacht onder meer naar de geschiedenis van de tuinbouw en de horticuultuur in het Gentse en in Vlaanderen. Nu ik op pensioen ben, blijft dat één van mijn interessegebieden. Ik zet mij als vrijwilliger in voor het behoud van de historische bibliotheek van de Gentse Floraliën, ondergebracht in **Liberras** op het Kramersplein. Ook over die geschiedenis heb ik, in samenwerking met collega's, boeken geschreven en tentoonstellingen georganiseerd. Tijdens de eerstvolgende Floraliën in mei 2022, zal de tentoonstelling '**Paradijselijke Orchideeën**' over de geschiedenis van de (subtropische en tropische) orchidee, te bewonderen zijn.

Hoofdstuk 3: Rita

De vanzelfsprekende professionele toekomst voor een romaniste lag, zeker in de jaren zeventig, in het onderwijs. Ik engageerde mij dus, met volle goesting, in het toenmalig Technisch Instituut Onze-Lieve-Vrouw in de Sint-Amandsstraat. Na enkele jaren begon echter de zin om andere horizonten te verkennen te prikkelen. Kort na haar geboorte was gebleken dat onze oudste dochter licht mentaal en fysiek gehandicapt was. Ze werd in de baby-, peuter- en kleuterjaren begeleid door een knappe logopediste uit Gent (die nu reeds vele jaren woont in ... het Prinsenhof). Ze attendeerde me op een opleiding aan de VUB, de speciale licentie (voor de 'insiders' nu: manama) in de neurolinguïstiek. Ze zou die volgen en vroeg of ik het ook zou doen.

De beslissing om de opleiding te volgen, veranderde grondig niet alleen mijn kennis over de handicap van Elisabeth en de aanpak van de begeleiding van onze dochter maar ook mijn professioneel leven: na het behalen van die licentie kreeg ik de mogelijkheid om te doctoreren rond 'taal en hersenen' aan de faculteit Letteren en Wijsbegeerte, met promotoren prof. dr. Dominique Willems, van de vakgroep Frans en prof. dr. Evert Thiery van de dienst Neurologie, faculteit Geneeskunde.

De jaren tachtig waren dus heel druk met de opvoeding van twee kindjes, het doctoraat en jawel, ook nog lesgeven en natuurlijk zorgen voor (en verzorgd worden door) een lieve echtgenoot...

Begin jaren negentig werd ik aangeworven als docent in de toenmalige Provinciale School voor Vertalers en Tolken. Deze instelling kende de daaropvolgende 25 jaar een hele evolutie van 'opleiding van universitair niveau', over 'departement' en dan 'faculteit' aan de Hogeschool Gent, tot ze in september 2013 de 'vakgroep Vertalen, Tolken en Communicatie' werd aan de faculteit Letteren en Wijsbegeerte van de UGent. Ik mocht deze evolutie, niet alleen in naam maar vooral inhoudelijk, meevolgen en begeleiden als docent, vervolgens hoofddocent en uiteindelijk hoogleraar. De laatste 12 jaren van mijn carrière kreeg ik de kans om zelf mee vorm te geven aan die opleidingen en hun academisering als departementshoofd en decaan.

Toen ik in 2014 met pensioen ging, hadden de opleidingen 'van universitair niveau' hun plaats binnen de universiteit gevonden. Ze hebben zich daar verder ontwikkeld en zijn nu volledig 'geïntegreerd'. Ikzelf ontplooi met plezier andere dan academische vaardigheden zoals het ontwerpen en naaien van kleding, de opvang en het entertainen van twee schatten van kleinkinderen...

Epiloog

Samen hopen we dat de coronaperikelen stilaan tot een einde komen en dat we nog vele jaren mogen genieten van het ontspanningsleven, het culturele en intellectuele leven in Gent. In de eerste plaats van de vele initiatieven en de contacten in de eigen wijk: de opvoeringen in de Tinnenpot en het Arcatheater, de activiteiten van Vízit en van de dekenij in en rond het buurthuis en vanzelfsprekend de prinsenhoffeesten maar bij uitbreiding van al wat Gent te bieden heeft: zijn boeiende geschiedenis, zijn beleid, zijn musea en monumenten, zijn bibliotheken, opera, toneel, film en zijn typische winkels en van het fascinerende stadsleven in 't algemeen. Van het rijke culturele en intellectuele leven waarmee we professioneel nauw verbonden waren, willen we graag blijven genieten vanuit het oud industrieel pand waar we nu wonen in de Sint-Widostraat.

Rita Godyns en René De Herdt

DE POSTKOETSEN VAN GENT

Als je, verstand op nul, diep verzonken in je telefooningetje, van de Burgstraat het Jan Botermanstraatje wil inlopen, kun je lelijk struikelen over de arduinen restant van een lomperik. Een jammerlijk onthoofd exemplaar weliswaar. Nee, dat is gelukkig geen grofbesnaard menselijk exemplaar maar een opstaande uit de kluiten gewassen keerpaal voor karrenwielen. Die kloeke jongens moesten destijds verhinderen dat karrenwielen muren beschadigden. Tegenwoordig doen lange bestelwagens van pakjesdiensten dat.

Onze botermanlomperik werd een tiental jaren geleden schuins de bol afgesneden door een camion van de daar toen gevestigde veilingzaal en bij de heraanleg van het straatje (20 steegjesplan) door de straatwerkers met een horizontale snede van zijn afgeschuinde kopje verlost. Doodzonde. De lomperik was daar ooit gezet om de concessionaris van de postkoetsen op de Kouter zonder gevelschennis naar zijn huis te brengen. Met paard en koets reed hij binnen in de olijfgroene poort van huis nummer vier waar ik nu woon!

Met al het palaver over het mobiliteitsplan zouden we nog vergeten dat er voor het internet, de elektrische wagen, het openbaar vervoer, de eeuw van het vliegtuig, de ontwikkeling van het spoor en de stoommachine ook nog zo iets bestond als de postkoets, de diligence. In het begin van de 18de eeuw gebruikte men bij ons nog voornamelijk de benenwagen ook voor verre verplaatsingen. Rijke lieden plachten zich te laten vervoeren in draagstoelen en rijkelijk versierde karossen. Niets nieuws onder de zon.

Post ging te paard, dat was sneller. Later kwam men op het idee reizigers en post samen te vervoeren met koetsen in alle vormen en kleuren, met één of meerdere paarden, met of zonder postiljon. Comfort was er nog niet bij. Enkele geleerde koppen beweren dat de benaming postkoets niet zozeer iets te maken had met briefpost maar wel met de stopplaatsen op de lange trajecten van de koetsen; eerder dus met de wisselposten waar men uitrustte, de innerlijke mens versterkte, de blaas ontlastte, de paarden wisselde, soms logeerde.

De Kouter was een gunstig gelegen kruispunt van het postkoetsnetwerk van Thurn und Taxis waarvan Oostende-Keulen een belangrijke lijn was. Om aan de behoeften van reizigers, koetsiers en paarden te voldoen, werden stallen en overnachtingsmogelijkheden voor menners en cliënteel voorzien.

Zo werd in 1814 begonnen aan de bouw van het Hotel de la Poste/Posthotel tussen de Franschen Theater en de Handelsbeurs. Op die plaats bezat de, nu nog bestaande, schuttersvereniging Sebastiaangilde een groot gildehuis met schouwburg. Postmeester Jean-Marie Busso, die de paardenposterij had over-

genomen van de familie Vander Gucht, huurde het hele Sebastiaanshof in 1779 en verhuisde de dienst van de Hoogpoort naar de Kouter. In 1792 werden de posterijen een staatsdienst.

Na de gedwongen afschaffing van de gilden door de Franse bezetter in 1797 koopt Busso het volledige pand. Hij bezat toen reeds de paardenstallen tussen het gildehuis en de Hoofdwacht, de oude benaming van de huidige Handelsbeurs en vervangt die door een woonst voor zijn kroost. Busso sterft in 1807 en na het overlijden van zijn tweede echtgenote in 1813 worden de gebouwen aan de Kouter verdeeld onder de nakomelingen.

Zoon Désiré Busso zet de postdiensten verder en laat prompt het Sebastiaanshof slopen. Nieuwe bezems keren goed. In 1814 begint hij aan de bouw van het Hotel de la Poste/Posthotel naar een ontwerp van Pierre Jacques Goetghebuer ten behoeve van de reizigers die wensten te overnachten. Een geriefelijk en sober hotel, dat pas in de Hollandse tijd, in 1818 afgewerkt was maar een niet zo beste investering bleek. De paardenposterij kwijnde snel weg door de razend-snelle uitbouw van den ijzeren weg. Het hotel hield het nog een twintigtal jaren uit en werd dan samen met de paardenstallingen verkocht. De definitieve doodsteek van de postbedeling per koets was in 1879 niet meer te vermijden.

Koning Willem I verleende Josephus Johannes Janssens, negociant, een concessie voor de diligencedienst tussen Gent en Holland. De 'Koniglyke Postwagen van Amsterdam op Gent in 24 uren overryde' was geboren. Josephus Janssens zag in 1823 zijn zoon Petrus Gustavus geboren worden in de Jan Botermanstraat 4, op de eigenste plek waar ik nu deze tekst zit te tikken (voorkamer rechts, eerste verdieping)! Hij was de grootvader van de bekende Gentse architect Amand Robert Janssens die heel wat bekende gevels in de kuip van Gent 'opwaardeerde' ter gelegenheid van de Wereldtentoonstelling van Gent in 1913. Daartoe kreeg ook het Posthotel op de Kouter een luxueuze upgrade op vraag van burgemeester Emile Braun. De ontwerpen van stadsarchitect Charles van Rijsselberghe en zijn broer Octave kunnen nog worden geraadpleegd in het stadsarchief.

Het mooie hotel viel in 1968, zoals zoveel andere mooie gebouwen op de Kouter, ten prooi aan de sloopbank van de Gentse bouwpromotormachine. Het geld moest nu eenmaal rollen naar de aldaar gevestigde banken. Er staat nu godbetert een fantasieloos, grijs appartementsgebouw van zeven verdiepingen. Je kunt er boeken kopen.

Daan Hugaert

' T KOMEEERKE

Door grote werken aan twee huizen in de Rabotstraat werd het parkje op het einde van de Sanderswal ingenomen door de aannemer. De schommel werd verwijderd en biedt nu plaats aan werfwagens. Dankzij communicatie met een bewoner kunnen fietsers en voetgangers nu wel passeren om de Rabotstraat te bereiken. Op een gedeelte van de ene kant van de Sanderswal mogen de bewoners niet meer parkeren. Een paar weken later moest ook de overkant van de straat als parkeerruimte voor de werken gevrijwaard worden. Of de werken nog lang duren? Tot augustus 2022.

Na een verblijf van twee jaar in Spanje, wonen Tanja en haar hondjes opnieuw in de Simon de Mirabellostraat. Dus als je Herman Brusselmans ziet wandelen in het Prinsenhof, dan weet je waar hij op bezoek gaat.

Valerie en Jeroen, ex-bewoners van de Tinnenpotstraat, kijken met heimwee terug naar hun verblijf in het Prinsenhof. Hun vroegere woning, waarvoor ze 900,00 euro per maand betaalden, is ondertussen onbewoonbaar verklaard. Dit vanwege 5 mankementen van categorie 1 en 2 mankementen aan categorie 2. De eigenaar moet nu zijn woning herstellen en laten keuren door de stad vooraleer hij die opnieuw op de verhuurmarkt plaatst. De eigenaar probeert de huurders verantwoordelijk te stellen voor de gebreken en weigerde steevast de waarborg terug te betalen. Ondertussen is er goed nieuws: op woensdag 17 november kregen Valerie en Jeroen de waarborg op hun rekening teruggestort.

In 2019 streek uitgeverij Borgerhof en Lambrechts neer in de gebouwen op de binnenkern achter het hotel in de Burgstraat en palend aan The House of Mysteries in de Jan Botermanstraat. De loods tussen de gebouwen is aangekocht door de uitgeverij en zal worden verbouwd tot kantoren. De ingang blijft in de Burgstraat maar de verplichte nooduitgang komt in de Jan Botermanstraat. Er was overleg met de burens.

In Gewad nummer 17-21 is sinds enige maanden de vzw Tiemie gevestigd. Ze doen marketingwerk voor niet commerciële organisaties en werken vooral met studenten. Aan de overkant is er Objects & Sounds, een platenwinkel waar objecten, muziek en wijn met elkaar gecombineerd worden.

GEDICHT

Die Duif

Ik hou niet zo van duiven.
Ze pikken
bijna al het voedsel dat ik strooi
voor hun kleinere soortgenoten.
Als ons krentenboompje rijp is,
worden het stoute, gulzige dieven
en poepen ze ons hele terras onder.
Nee, de architectuur van hun nest,
is ook niet bepaald een wonder.

Tot er een tegen het raam vloog,
zielig op haar rug bleef liggen,
pootjes in de lucht,
kopje schuin,
oogjes dicht,
waarop algauw
zo'n glimmende,
groene vleesvlieg landde.

Een kuiltje geboetseerd,
zachte, witte watten in het graf. Dood,
maar toch iemand die om haar gaf.

Riet Wille

DE TOEKOMST VAN HET VERLEDEN, EEN IMPRESSIE

Het is exact 7.15 uur.

De zon komt aan het vensterraam piepen. In september beginnen de dagen vlug van hun pluimen te laten, zeggen ze in Gent doch niet vandaag. Het is een nazomerse dag.

Mijn vrouw heeft de avond voordien de twee rijen knopen van mijn jas met sidol extra glans gegeven. Met plumeau verwijder ik voorzichtig de vijftig jaar stof vergaard op mijn kepie. Ik ben er helemaal klaar voor. Met mijn lederen tas rustend over mijn buik die extra steun biedt voor het bedelen van de post, start ik zoals weleer mijn ronde aan het Gravensteen. Ik stap de buurt van het Prinsenhof binnen. Aan elk huisraam snuif ik de sfeer op. Die oude foto's helpen mijn herinneringen levend te houden.

Er liep tot eind september 2021 een fototentoonstelling over de toekomst van het verleden. Ik zie, voel, ruik zelfs de metamorfose en slenter zonder post in mijn tas mijmerend door de straten. Ik geniet van het verleden maar ik voel ook de pijn als ik langs huizen kom waar vrienden van toen voor eeuwig op reis zijn gegaan.

Terug thuis zeg ik tegen mijn vrouw dat dit mijn mooiste ronde was dankzij het initiatief van een prachtige buurtwerking.

Vroeger was ik er postbode nu bewoner. Hoeveel geluk kan een mens hebben.

Jacky Vandersaenen

EEN DOORZICHTIGE KAJAK IN FLEXIBEL PVC

Wat boeit een jonge man van 21 jaar? Zijn studies, zijn hobby's, ... Jules is masterstudent geneeskunde en houdt ervan om met zijn handen creatief bezig te zijn: grafiek, tekenen, ontwerpen, ... Twee zomers lang heeft hij zijn creatief talent de vrije loop gelaten in het bouwen van een bijzonder voorwerp: een haast vijf meter lange doorzichtige kajak. En die vaart!

Op het internet had hij ontwerpen van kajaken ontdekt. De bouw intrigeerde hem en de sierlijkheid sprak hem aan. Dat wou hijzelf graag eens bouwen en wel in een transparante uitvoering.

Hoe begin je eraan? Lange cederhouten latten vormen het basisskelet. Dat hout is licht, zacht, tegelijk soepel en sterk. Om de latten bij elkaar en op de juiste afstand (klein bij voor- en achtersteven, breder naar het midden toe) te houden zijn zes gesloten 'ribben' nodig: holle ringen van multiplex die zeer nauwkeurig op maat dienen gezaagd te worden. En dan is er nog de 'coaming' of open cirkel waarin de kajakvaarder zich laat glijden om plaats te nemen in de kajak.

Jules, in zijn onderneming geholpen door vrienden, lijmd met epoxy verschillende lagen multiplex op elkaar om zowel de 'ribben' als de 'coaming' zo sterk mogelijk te maken. Epoxy vormt figuurlijk en letterlijk de lijm tussen alle delen van de kajak; eenmaal gedroogd, is het sterker dan het hout zelf! Houten bouten zorgen ervoor dat alles zowel tijdens de bouw als erna definitief op zijn plaats blijft.

Het skelet werd die eerste zomer afgewerkt met een zware bootvernislaag die bestond uit ... epoxy.

De kajak is oorspronkelijk het vaartuig van de Inuït voor de visvangst in het Hoge Noorden. Voor Jules echter, in het historische Gent, geen zeehondenvelen om het raamwerk te overtrekken! Wel een twee millimeter dikke transparante PVC-folie. Deze moet echter tijdens warme dagen worden bewerkt om soepel genoeg te zijn. Het was dus wachten op de volgende zomer. Gelukkig was de zomer van 2020 heet en dat was ideaal voor de volgende stap: het op maat snijden en opspannen van de plasticfolie aan de onder- en bovenkant van de kajak.

Met Pattex contactlijm en speciale nietjes werden de twee delen aan elkaar en aan het raamwerk gehecht.
De zitting moest nog worden uitgevoerd. Jules koos stevige isomo, uitgesneden en gelijmd, bovenaan bedekt met een zachte laag en overtrokken met skai, om comfortabel te zitten.
Tenslotte werden de achtersteven, de boeg en de bovenkanten van elke zijde van de kajak afgewerkt met zwarte, waterproof 'duct' tape.

In het zwembad was de kajak stabiel en waterdicht. Maar op de Leie? De eerste tocht was een succes! Jules is gevaren van het Prinsenhof tot Kinopolis en terug. Het succes en de interesse bij boottoeristen en wandelaars was grappig en leuk: vragen over bouw (vrij ingewikkeld en arbeidsintensief), de duurzaamheid (niet zo heel groot: de folie zal afsterven na verloop van tijd), het plezier (heel groot!), plannen voor verdere productie (onwaarschijnlijk), welke vissen hij in het water zag (geen: Lieve, Leie en Muinschelde zijn net niet helder genoeg)... Kortom een geslaagde onderneming waarbij Jules zijn creatief talent en technisch kunnen, heeft kunnen botvieren.

Ongetwijfeld zullen hij en zijn vrienden nog kunnen genieten van de originele, elegante kajak. Volgende zomer zullen we zeker kijken of hij op de Gentse wateren aan het varen is!

Rita Godyns - René De Herdt

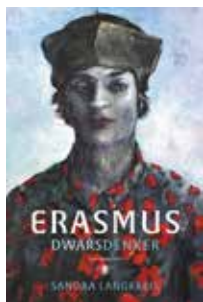
Meer beeldmateriaal op <https://youtu.be/sr46UkfNUzU>

foto Patrick Cohen

DE BOEKENTIPS VAN ANDREAS

In de vorige editie van dit krantje kon je kennismaken met **Andreas Niehaus**. Dit zijn vier boeken die je volgens hem absoluut zou moeten lezen!

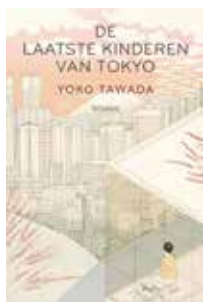

Sandra Langereis, Erasmus - Dwarsdenker

(De Bezige Bij 2021)

Een boeiend geschreven boek over één van de belangrijkste denkers van de lage landen aan de overgang naar de moderne tijd. Gebaseerd op de briefwisseling van Erasmus schetst de auteur niet alleen een intiem beeld van Erasmus maar brengt de lezer ook dicht bij de geschiedenis en in feite ook dicht bij het heden.

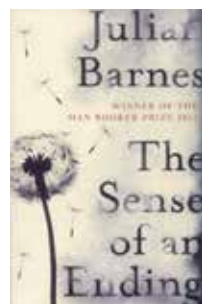
<https://hetzoekendhert.be/2021/03/de-vele-gezichten-van-erasmus-door-sandra-langereis/>

Tawada Yoko, De laatste kinderen van Tokyo, 2011

(Vertaling door Luk Van Haute, Signatuur 2020)

TAWADA Yoko is voor mij één van de meest interessante Japanse auteurs van vandaag waarbij het label “Japans” niet echt klopt omdat ze tot een groep auteurs behoort die zich niet in categorieën van “het nationale” laten denken en vatten maar tot de (nieuwe) wereldliteratuur behoren. De laatste kinderen van Tokyo (Japans: Kentoshi) is een dystopische beschrijving van de Japanse samenleving na een natuurramp en volgt het hoofdpersonage Yoshiro (meer dan 100 jaar oud) en zijn achterkleinzoon Mumei. Terwijl de bejaarden zoals Yoshiro lijken niet meer te kunnen of mogen sterven, zijn de kinderen vaak misvormd en sterven vroeg: een beklemmende kijk op de teloorgang van de wereld, op natuurvernietiging, nationalisme en op onze toekomst. En toch, juist in de liefde tussen Yoshiro en Mumei, ontstaat ook hoop voor de samenleving.

Julian Barnes, The Sense of an Ending

(Jonathan Cape 2011)

Barnes heeft een liefde voor taal, voor woorden en gevoel voor nuances en hij duikt diep in de psyché en emoties van zijn personages. In *The Sense of an Ending* wordt het hoofdpersonage, Tony Webster, gedwongen om zich met zijn verleden en uiteindelijk met zichzelf uiteen te zetten: een exploratie van hoe de mens herinnering en geschiedenis creëert, een verhaal van schuld en verantwoordelijkheid.

Andreas Steinhöfel, Rico, Oskar en de spookschaduw

(vertaling Ina Vandewijer, Davidsfonds 2010)

Dit boek is deel van een briljante reeks van detectiveromans voor kinderen en voor mij één van de mooiste leesavonturen en dat zeker niet alleen voor kinderen maar ook voor volwassenen. De Duitse auteur Steinhöfel beschrijft in deze reeks de avonturen van de “diepbegaafde” Rico en de “hoogbegaafde” Oskar in Berlin Kreuzberg vanuit het perspectief van Rico. Geschreven met veel gevoel voor humor, ironie en taal.

Andreas Niehaus

BURENTIPS?

Heb je ook tips voor de burens? Tips over boeken maar ook over muziek, expo's, restaurants, tuinieren, ...

We zijn er benieuwd naar en willen ze graag publiceren in een volgend nummer.

Stuur maar een berichtje naar michel.vlaemminck@telenet.be

PRINSENHOF CORONA CONCERTEN

2020-2021 was wereldwijd een vreemde periode...

Toen de pandemie ons zo'n beetje totaal onvoorbereid overviel, hebben we wel eens goed gevloekt maar aanvankelijk dachten of hoopten we dat we het probleem tamelijk snel onder controle zouden krijgen. Al snel daagde de waarheid dat de toekomst voor onbepaalde en mogelijks lange tijd onzeker zou blijven. Wel zeker was dat sociaal isolement deel zou zijn van die toekomst. Ons buurthuis betreden zonder de gezellige sfeer die er altijd gehoorst had, was een vreemde ervaring. Gelukkig slaagden we er in om, van zodra het kon/mocht, de burensamen te brengen in veilige omstandigheden. Creatieve geesten bedachten "bubbeltafeltjes" van omgekeerde bierbakken voorzien van plankjes. Zo konden 50 mensen, op smetvrije afstand en toch samen, genieten van onze tuin. Een eerste keer in september 2020 werden de podiumhonneurs waargenomen door **Farfoel**, een warm onthaald tuinfeest.

Toen "ging den blok er weer op" door gevaarlijk stijgende Covid-cijfers en was het geduldig wachten tot juni dit jaar voor alweer een heerlijk tuinfeestje met **Zulema**. Iedereen voorvoelde het: dit smaakte naar meer en dus werden wilde plannen gesmeed met medeplichtigheid van onze burensamen de Karmelieten. Ze stelden hun idyllische tuin open voor een uniek concert van buurvrouw **Eva De Roovere**. 200 gegadigden genoten van de muziek, de zon en het groen. Voor velen was het een eerste kennismaking met dit verborgen stukje natuur in Gent. Volgende bijeenkomst in ons eigen tuintje ging onder begeleiding van **Les Amis**, alweer een topnamiddag.

Op onze website vind je een iets uitgebreider beeldverslag van deze evenementen.

Patrick Cohen

foto Patrick Cohen

foto Patrick Cohen

foto Patrick Cohen

BIJ DE BUREN

Heb je nieuws uit jouw straat dat onder deze rubriek valt? Gelieve dat door te geven aan jouw straatverantwoordelijke (binnenkort is er een nieuwe lijst) of te mailen naar de redactie van deze krant. Of je stopt een bericht in de brievenbus aan het buurthuis. Alvast bedankt! Zo blijven we samen op de hoogte van het reilen en zeilen van de buurtbewoners.

Welkom nieuwe buren

Arina en Timo Van Laere en mama **Masha Litsova** in de Sanderswal
Leen Baudewijn en **Piet Casier** in de Pluimstraat
Rita Rommelaere en **Paul Verhaeghe** in de Tinnenpotstraat

Vaarwel

Op 13 juli 2021 overleed **Raymond Schroyens** uit het Gewadplein. Raymond was een aantal jaren lid van Prinsenhof Cultuur. Hildegard Van Overstraeten, zijn buurvrouw en vroeger sopraan bij het Vlaams Radiokoor, schetst zijn levensverhaal. *'Raymond Schroyens was eerst muziekproducer bij de toenmalige klassieke radio 3 van de openbare omroep en groeide later in deze functie door tot productie leider. De hoofdmoot van zijn werken zijn stukken voor stem of koor, al dan niet met begeleiding, die Raymond zelf koos of schreef. Zijn oeuvre is een mooie, blijvende herinnering aan een fantastisch mens, een stijlvolle gentleman, hartelijk en humoristisch. De muziek- en vooral de koorwereld kijkt met dankbaarheid terug naar alles wat hij gaf.'*

Welkom nieuw leven

Aiko Verhaeghe, zus voor Adriaan en dochter van Iline Steyaert en Sander Verhaeghe (Gewadplein)

DE KLEINE KEIZER

Wil je ook in het kleine prinsenhofkrantje komen?

Stuur foto's van je verkleedpartijen, knutselwerken, schilderwerken, hobby, ...
Je kan ook een tekst schrijven over je hobby of je avonturen in de straat, de buurt, ...

Alles is welkom! Steek ze in de brievenbus van **Abrahamstraat 12** of stuur ze naar info@prinsenhof-gent.be.

Mijn nieuw huis. Cyriel

Prinsessen. Ronja, 7 jaar

In de kamer van de prinses. Ronja, 7 jaar

* Sinterklaas: matrix!

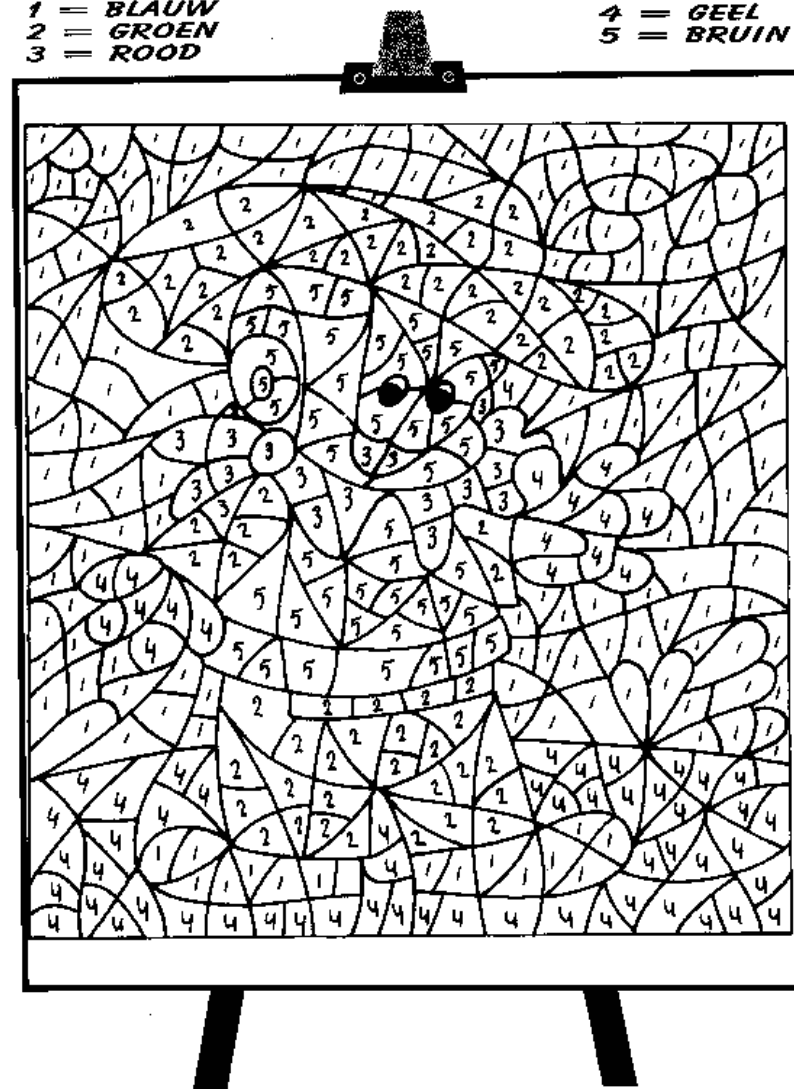
				
				
				
				
				

Knip de plaatjes uit en plak ze in het juiste vakje!

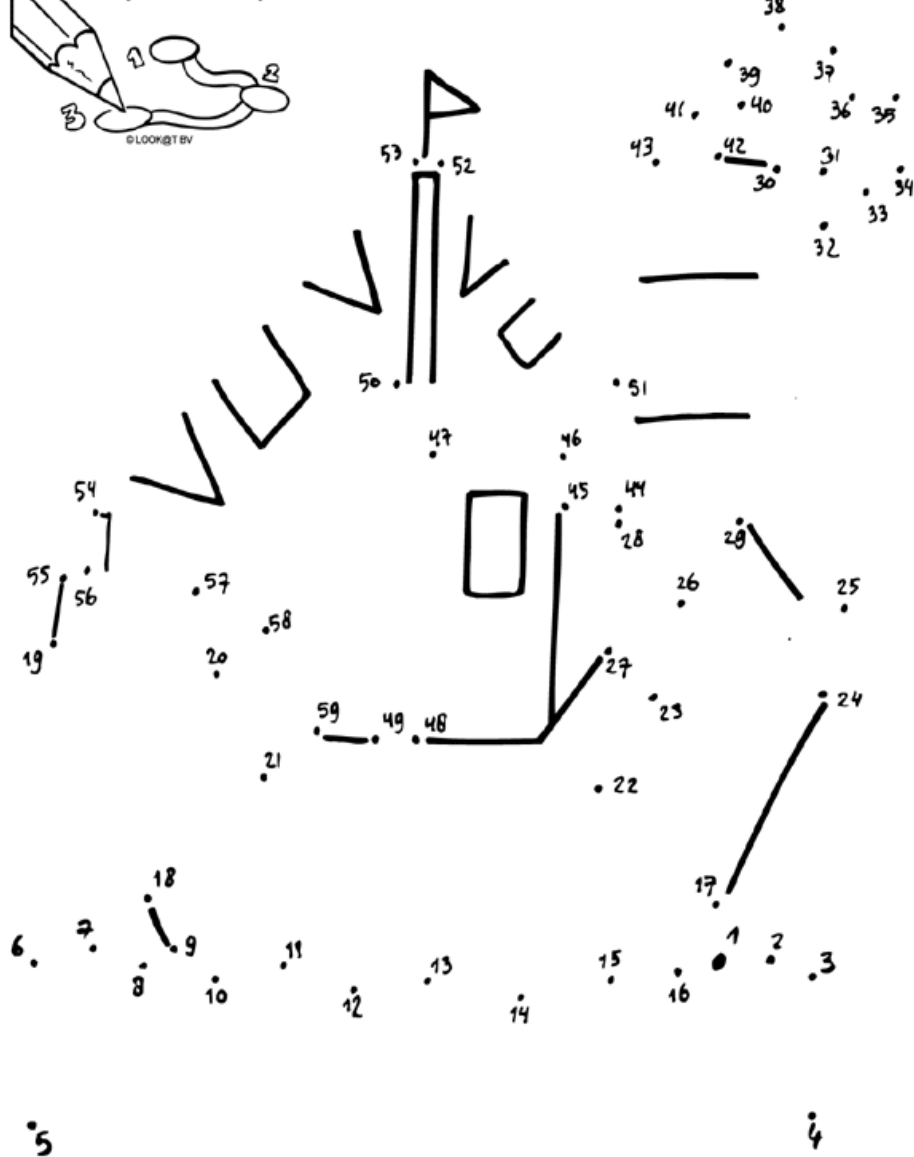
			
			
			
			

1 = BLAUW
2 = GROEN
3 = ROOD

4 = GEEL
5 = BRUIN

Stip tot stip "sinterklaas"

sinterklaas

Geef de mutsen en veren de goede kleur.

- Een van de pieten heeft een groene muts met een blauwe veer.
- De piet met de paarse veer gaat 1 pakje bezorgen.
- De piet met de rode muts heeft geen paarse veer.
- De piet met de gele veer gaat 3 pakjes bezorgen.
- Een van de mutsen is oranje.

sinterklaas

Zoek de woorden en kleur de vakjes in.

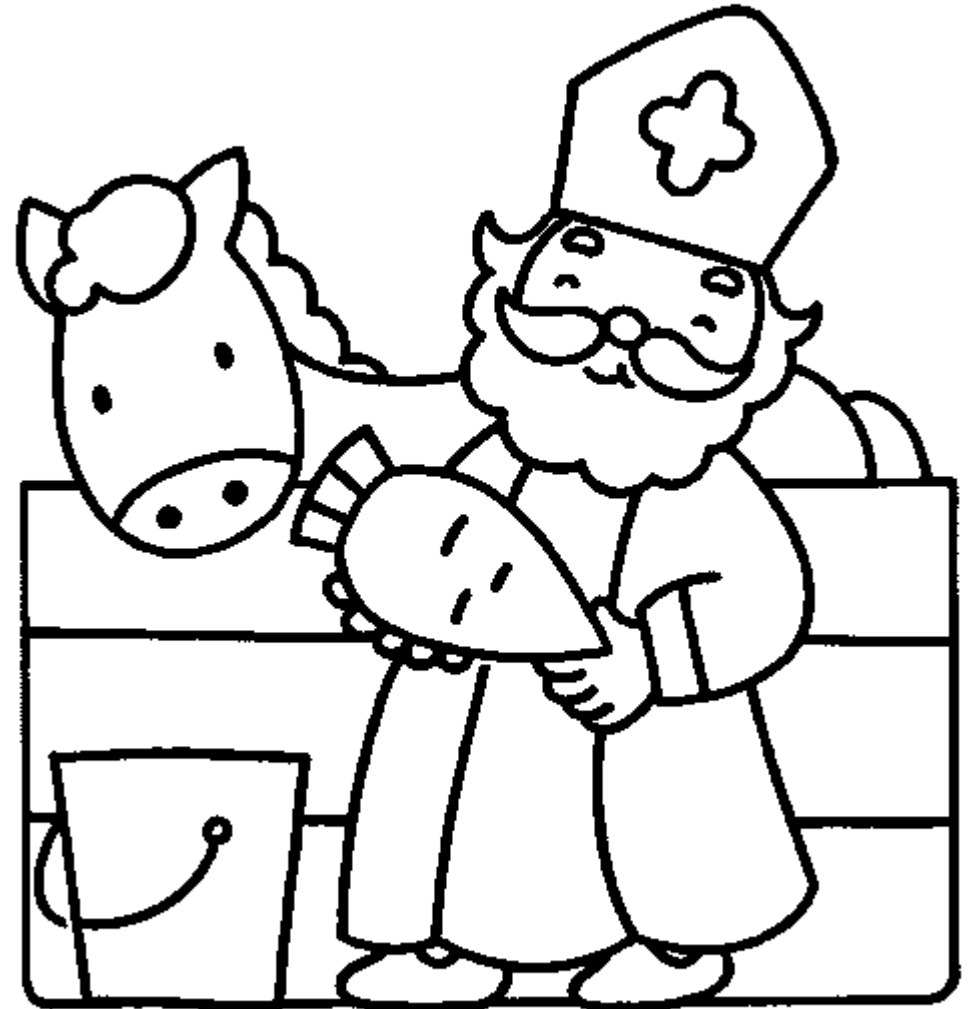
p	e	p	e	r	n	o	o	t	
s	p	w	o	r	t	e	l	b	
p	a	i	n	m	a	a	n	o	
a	k	s	c	h	o	e	n	e	
a	j	s	t	a	f	t	p	k	
r	e	m	i	j	t	e	r	i	e
d	s	s	p	a	n	j	e	t	
s	t	o	o	m	b	o	o	t	

stoomboot
pepernoot
paard
wortel
staf
mijter
maan
spanje
boek
pakjes
schoen

Welke letters blijven over?

&

lookbookeducation.com

CONTACTEN

Dekenij Prinsenhof VZW Prinsenhof Cultuur VZW

Katia Vandendriessche
Rabotstraat 81
0474 74 05 33
info@prinsenhof-gent.be

Buurthuis Zilverhof, reservaties & beheer

Leo Verlinden
0497 46 61 54
verlinden.leo@gmail.com

Onze nieuwe wijkinspecteur

Eleke Langeroot
0477 76 02 38
Eleke.Langeroot@stad.gent

Wijkregisseur, verbindingsambtenaar tussen stad Gent en de buurt

Eleke Langeroot
0477 76 02 38
Eleke.Langeroot@stad.gent

Wil je nog sneller op de hoogte zijn van het reilen en zeilen in de buurt?

Schrijf je dan in op **de besloten facebookgroep** van de buurt:

bewoners Prinsenhof Gent.

Om lid te worden vragen we je om de groepsregels in te vullen en hiermee akkoord te gaan.

Volg ook de info en agenda op de startpagina van onze website:

www.prinsenhof-gent.be.

Je kunt je er ook inschrijven voor de mailinglist, zo ontvang je een mailuitnodiging voor onze activiteiten. Heb je informatie of suggesties voor de website, richt je tot **Sara** in de Hostel De Draecke, Sint-Widostraat 11.

Wil je reageren op een artikel uit dit nummer van de Kleine Keizerskrant of zou je graag meewerken aan een volgend nummer? Stuur dan een bericht naar **micheel.vlaemminck@telenet.be.**

COLOFON

Deze Kleine Keizerkrant kwam tot stand door de inbreng van:

Patrick Cohen
Laike Greyf
Mieke De Buck
René De Herdt
Sara Geysels
Rita Godyns
Daan Hugaert
Andreas Niehaus
Katia Vandendriessche
Jacky Vandersaenen
Michel Vlaemminck
Riet Wille

Ronja, 7 jaar

Aren, 3 jaar

creatie & realisatie: www.la-voila.be